

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.299/2023/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. január 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

VÉGZÉST:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. július 10. napján kihirdetett 14.B.59/2022/56. számú ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a vádlott bűnügyi felügyeletének befejező időpontja 2024. január 19., személyi igazolványának száma: személyazonosító okmány száma1.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. július 10. napján kihirdetett 14.B.59/2022/56. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] miatt 5 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, és vele szemben 7500 Ft-ra vagyonegkobzást rendelt el. A feltételes szabadság legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg, és rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban, valamint ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról. Határozott továbbá a bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költségről is.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, a védő téves tényállás és téves jogi minősítés miatt, a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be joghatályos fellebbezést.

[3] Az ügyész fellebbezésében előadta, hogy az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen vette számba, de azokkal a kiszabott büntetés nem áll összhangban. Az ügyész álláspontja szerint az enyhítő és súlyosító körülmények kiegyenlítik egymást: a büntetlen előélet nyomatékát kioltja a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, a kábítószer viszonylag kisebb mennyiségével szemben áll a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottsága, a vádlott egészségi állapotával szemben pedig az éveket felölelő elkövetési időt lehet értékelni. Hivatkozott az ügyész arra is, hogy a vádlott beismerő vallomást nem tett, megbánó magatartást nem tanúsított, ami „az enyhítő körülmény hiányaként mindenképp kiemelésre érdemel”. Ezek alapján az ügyész álláspontja szerint a középértéket legalábbis megközelítő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt Terhelt1 vádlottal szemben.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2023. szeptember 28. napján kelt BF.728/2022/8. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság törvényes eljárásban megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének eleget tett, a vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést, és a cselekmény minősítése is törvényes. A törvényszék által megállapított tényállás csupán az előzményi elítélések kapcsán igényel kisebb kiegészítést. A büntetéskiszabási körülményeket helyesen vette számba, de eltúlzott jelentőséget tulajdonított a kábítószer mennyiségének és annak a ténynek, hogy a vádlottnak nem volt kiterjedt vevőköre, ezzel szemben nem tulajdonított kellő súlyt a korábbi büntetőeljárásnak és a hosszabb elkövetési időszaknak. A vádlott egészségi állapota kétségtől enyhítő körülmény, de olyan különös méltánylást érdemlő ok nincs, ami a középértéktől való jelentős eltérést magyarázhatta volna. Az ügyészség álláspontja szerint szigorúbb büntetés szükséges a büntetési célok eléréséhez, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának emelésére tett indítványt.

[5] A védő fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan, mivel a törvényszék tényből tényre helytelenül következtetett. Az eljárás során nem merült fel hitelt érdemlő adat arra, hogy a vádlott amfetamin, MDMA és marihuána típusú kábítószerrel kereskedett volna, és arra sem, hogy azon a mennyiségen kívül, amit nála megtaláltak, bármilyen kábítószer is a birtokába került volna. Az elsőfokú bíróság a tényállást tanúvallomásokra alapította, azonban tanú14 és tanú15 vallomása nem tekinthető kétséget kizáró bizonyítéknak, tanú5, tanú10 és tanú16 kihallgatása során pedig eljárási szabálysértést valósított meg a nyomozó hatóság. E körben a védő utalt arra a jogértelmezésre, miszerint a terhelti kihallgatás során a vallomástételt megtagadását követően nem lehet kérdést feltenni a terheltnek. Erre figyelemmel az említett három vallomás kirekesztésére tett indítványt a védő. Álláspontja szerint a vádlott terhére egy vagy két átadás állapítható meg.

[6] A büntetéskiszabás körében a védő hivatkozott arra, hogy mely egyéb bűncselekménynek van hasonló büntetési tételkerete, amiből azt a következtetést vonta le, hogy a védencével szemben nem indokolt a törvény szigorának alkalmazása. A védő álláspontja szerint a törvényi minimum, vagyis az 5 év is eltúlzott szankció, a számos és nyomatékos enyhítő körülményre figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazása indokolt.

[7] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen elmondott perbeszédében a védő az elsőfokú bíróság előtt elhangzott védőbeszédét és a fellebbezésében írtakat változatlan tartalommal fenntartotta. Utalt az elsőfokú ítélet [107]-[108] bekezdéseiben írtakra, ami alapján meglátása szerint az ügyészi fellebbezés alaptalan. Hangsúlyozta, hogy a vádlott az eljárás egész tartama alatt kényszerintézkedés hatálya alatt állt, ami a munkavégzését akadályozta. A vádlott a fogvatartást nehezen élte meg, így már maga a büntetőeljárás is elérte a speciális prevenciós célokat. A védő álláspontja szerint a vádlott javára értékelhető enyhítő körülményekre figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazása indokolt.

[8] A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangoztatta és azt, hogy az eljárás megindítása óta az életvitele gyökeresen megváltozott.

[9] A bejelentett fellebbezések nem vezettek eredményre.

[10] Mivel a védő által bejelentett fellebbezés az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és minősítést is támadta, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság által végzett felülbírálat terjedelme teljes volt: az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[11] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást és hozta meg ítéletét, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező feltétlen vagy relatív eljárási szabálysértést nem követett el.

[12] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet személyi körülményekre vonatkozó részét a vádlottnak a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az ügyiratok tartalma alapján az alábbiak szerint pontosítja:

- az építőiparban végzett alkalmi munkából átlagos havi 600 000 Ft jövedelemre tesz szert;
- vagyona nincs;
- idős szüleit támogatja a napi életvitelben;
- az elsőfokú ítélet [4] bekezdésében írt végzés kelte 2022. június 8., az elbírált bűncselekmény elkövetési ideje 2020. augusztus 31.

[13] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. (2) bekezdés c) pontjában írt kisebb megalapozatlansági hibában szenved, ezért az ítéltábla – a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján – azt helyesbíti a következők szerint

– a [7] bekezdésben írt amfetamin hatóanyag-tartalma 11,8 gramm;

– a [10] bekezdést mellőzi.

[14] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi, a vád tárgyává tett tények szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett. A tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint példás alaposággal teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[15] A másodfokú eljárásban a védelem a bizonyítékok elsőbírói mérlegelését sérelmezte. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, irattelenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ilyen hibát nem vétett, mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak mindenben megfelel, az általa megállapított tényállás csupán kisebb ítéletszerkesztési és irattellenességből fakadó megalapozatlansági hibában szenved, ezen kívül a vádlott személyi körülményei körében rögzített előzményi elítélése tekintetében igényelt pontosítást.

[16] A védő fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az eljárás során nem merült fel hitelt érdemlő adat arra, hogy Terhelt1 vádlott MDMA-t és kannabiszt szerzett volna be, illetve ilyen típusú kábítószerekből bárkinek is juttatott volna. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság ítéletének [43] bekezdésében megjelölte tanú15 tanúvallomását, aki beszámolt arról, hogy a vádlott speedet, ecstasy-t és marihuánát adott el tanú13nak, ebből fogyasztottak, de tovább is értékesítették egy részét. Az elsőfokú ítélet [44]-[53] bekezdéseiben rendkívül részletes és színvonalas indokolást adott arról a törvényszék, hogy tanú15 tanúvallomása miért tekinthető hiteles bizonyítéknak, ezzel a levezetéssel az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett, az kiegészítést nem igényel.

[17] Ugyanez mondható el tanú14 tanúvallomásának értékeléséről is (elsőfokú ítélet [36]-[38] bekezdés), ami kapcsán kiemelendő, hogy a törvényszék a tanú által közölt, hallomáson alapuló információkat nem önmagában kezelte terhelő bizonyítékként, hanem az egyéb személyi, okirati, tárgyi és szakértői bizonyítékokból kinyert terhelő adatokat megerősítő közvetett bizonyítékként hivatkozott rá.

[18] Mindezek alapján alaptalan a védő azon kifogása, amely szerint tanú14 és tanú15 tanúvallomásai nem értékelhetők kétséget kizáró bizonyítékként.

[19] A védő hivatkozott arra is, hogy tanú5, tanú10 és tanú16 tanúk nyomozati kihallgatása során a nyomozó hatóság eljárási szabálysértést követett el. Ez abban állt a védő álláspontja szerint, hogy a gyanúsítottak megtagadták a tanúvallomást, ennek ellenére a nyomozó hatóság kérdéseket tett fel nekik. A védő álláspontjának alátámasztására idézte a Debreceni Törvényszék kollégiumvezetőjének egy előadását, amely szerint az így fogantatosított kihallgatás eljárási szabálysértést valósít meg.

[20] A Be. 167. § (5) bekezdése szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg. A védő nem mutatta be, hogy ezek a feltételek a kifogásolt kihallgatások kapcsán mennyiben teljesülnek.

[21] A védő által felvetett eljárásjogi kifogásokra az elsőfokú bíróság is reagált ítélete [57]-[59] bekezdéseiben, az ott írtakkal a másodfokú bíróság is egyetértett. Kiemelendő, hogy tanú5 tanút a nyomozó hatóság a vele szemben indult korábbi büntetőeljárásra nyilatkoztatta, aminek az elterelés szempontjából volt jelentősége, továbbá elé tárta a lehallgatási anyagot, és lehetőséget biztosított észrevételek megtételére. tanú10 esetében a saját fogyasztását érintően tett fel kérdéseket a nyomozó hatóság, aminek az elterelés lehetősége miatt volt jelentősége. tanú16 tanú esetében kétségekívül feltett olyan kérdést a nyomozó hatóság, amely a gyanúsítás tárgyát képező bűncselekményre vonatkozott, de arra a tanú megtagadta a válaszadást. Ezen kívül arra biztosított lehetőséget a nyomozó hatóság, hogy a vádlott által tett vallomásra észrevételt tegyen.

[22] A védő által idézett jogértelmezés, vagyis hogy a vallomástétel megtagadása után a terhelt felé nem lehet kérdést intézni, valóban irányadó a terhelti kihallgatás tekintetében. Azonban ez nem jelenti azt, hogy a terheltnek az eljárás lefolytatásával kapcsolatosan sem lehetne kérdéseket feltenni, vagy ne lehetne tőle megkérdezni azt, kíván-e eljárási jogaival, így például észrevételezési jogával élni. A kifogásolt gyanúsított ki hallgatások során kizárólag tanú16nak tett fel az eljárás tárgyát képező bűncselekményre irányuló kérdést a nyomozó hatóság a vallomástétel megtagadása után, azonban a gyanúsított megtagadta erre a kérdésre a válaszadást. Így nem állapítható meg az, hogy a nyomozó hatóság a gyanúsított büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmét idézte volna elő a kihallgatás során,

bűncselekmény elkövetése vagy a kihallgatás tiltott módon történő lefolytatása pedig fel sem merülhet. Összességében így helyesen helyezkedett arra az álláspontra az elsőfokú bíróság, hogy a hivatkozott tanúvallomások törvényesen szerzett bizonyítási eszközök, kirekesztésükre nincs törvényes alap.

[23] A törvényszék egyéb mérlegelési hibát sem követett el. Ítéletében a releváns bizonyítékokat pontosan és irathűen hivatkozta, mérlegelési tevékenysége valamennyi bizonyítékra kiterjedt, következtetései logikusak voltak, és a bírói gyakorlatban kidolgozott bizonyítékértékelési elveknek maradéktalanul megfeleltek. Helyesen vezette le, hogy a vádlott szavahihetősége kétséges, és vallomását a lefoglalás adatai, a terhelő tanúvallomások és a leplezett eszközök alkalmazása során szerzett bizonyítékok cáfolják. Ezek az egymást erősítő bizonyítékok kizárólag arra a következtetésre adhatnak alapot, hogy a vádlott a vád tárgyává tett időszakban kábítószerrel kereskedett, és ugyancsak továbbértékesítési célokat szolgált a tőle lefoglalt kábítószer mennyiség is.

[24] Mindezek alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a törvényszék túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, az csupán két ponton igényelt javítást. A törvényszék helyesen vezette le ítéletének [91] bekezdésében, hogy a kétséget a vádlott javára értékelve 11,8 gramm amfetamin-bázis alapulvételével kell kiszámítani a vádlott cselekményével érintett kábítószer büntetőjogi mennyiségét. Azonban ezt a tényállásban nem vezette át, ezért azt az iratok tartalma alapján korrigálni kellett. Szükségtelen volt továbbá a vádlott korábbi elítélésének a feltüntetése a tényállásban, mivel annak a jelen ügyben vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából nem volt jelentősége. Ezt az ítéletszerkesztési hibát szintén javította az ítéltábla.

[25] Az így már minden tekintetben megalapozott tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is, ami alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is törvényes. Az elsőfokú bíróság szinte mindenre kiterjedően indokolta a jogi minősítést, az csupán a kábítószer büntetőjogi fogalmát meghatározó anyagi jogi szabályok változása miatt igényel kiegészítést.

[26] A bűncselekmény elkövetésekor hatályos jogszabályok szerint a kannabisz a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *a)* alpontja alapján alkalmazandó Egységes Kábítószer Egyezmény I. jegyzéke, az amfetamin a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *b)* alpontja alapján alkalmazandó Pszichotróp Egyezmény II. jegyzéke, az MDMA a Pszichotróp Egyezmény I. jegyzéke alapján minősül kábítószernek.

[27] A Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának hatályos szövege szerint az egészségügyért felelős miniszter ellenőrzött anyagokról szóló rendelete 1. mellékletében a kábítószerek 1. és 2., valamint 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag minősül a Btk. alkalmazásában kábítószernek. Az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószerek 1. jegyzéke tartalmazza a kannabiszt, a 2.

mellékletben a pszichotróp anyagok 1. jegyzéke tartalmazza a MDMA-t és a pszichotróp anyagok 2. jegyzéke tartalmazza az amfetamint. Tehát a vádlott cselekményével érintett anyagok büntetőjogi szempontból továbbra is kábítószernek minősülnek, amiből az is következik, hogy az elbíráláskori törvény nem kedvezőbb a vádlottra nézve.

[28] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket szinte hiánytalanul vette számba, azonban azok értékelése nem mindenben felel meg az anyagi jogi szabályoknak és a bírói gyakorlatnak.

[29] Kisebb pontosítást igényel a büntetlen előélet nyomatékának elsőbírói értékelése. A törvényszék álláspontja szerint (elsőfokú ítélet [101] bekezdés) a büntetlen előélet nyomatékát csökkenti, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetési időszakában kábítószer birtoklása miatt „jelen eljárás hatálya alatt pénzbüntetésre ítélte őt a bíróság”. Helyesen a büntetlen előélet nagy nyomatékú enyhítő körülmény, a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést pedig a súlyosító körülmények között kell értékelni. Az időmúlás kapcsán azzal egyetértett az ítéltábla, hogy a büntetési tételkeretre figyelemmel annak önmagában nincs nagyobb nyomatéka, azonban növeli a súlyát az a tény, hogy a vádlott több mint egy évet letartóztatásban töltött (56. BK vélemény III/10. pont).

[30] A védő álláspontja szerint a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát nem lehet súlyosító körülményként értékelni, mivel az erre vonatkozó statisztikai adatokat nem mutatta be az elsőfokú bíróság. Ezzel szemben helyesen foglalt állást úgy az elsőfokú bíróság (elsőfokú ítélet [102] bekezdés), hogy a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága Budapest és Pest vármegye területén köztudomású tény, így az 56. BK vélemény III/11. pontja alapján további bizonyítás e körben szükségtelen.

[31] Nem értett egyet az ítéltábla azzal, hogy a kábítószer fogyasztása a korábbi elítélésre figyelemmel ne lenne súlyosító körülményként értékelhető. Azt az elsőfokú bíróság ítélete [99] bekezdésében helyesen fejtette ki, hogy a vádlott elfogása előtt fogyasztott kábítószerrel, amivel ugyan megvalósította a Btk. 178. § (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétségét, de az a szubszidiaritás miatt külön nem értékelhető. A vádlottat korábban a 2020. augusztus 31. napján elkövetett hasonló minősítésű kábítószer birtoklása vétsége miatt vonták büntetőjogi felelősségre. Az ekkor, illetve a 2021. október 5. napján történt elfogását megelőzően elkövetett fogyasztási cselekmények a két cselekmény között eltelt időre figyelemmel nem képeznek természetes egységet. Ezért az utóbb elkövetett kábítószer birtoklása vétsége miatt a vádlott büntetőjogi felelőssége, függetlenül a korábbi elítéléstől, megállapítható lett volna, ha azt az ügyészség önállóan teszi vád tárgyává. Ezen indokok miatt volt szükségtelen a vádlott elítélésének adatait a tényállásban is rögzíteni (hiszen ítélt dolgot nem képezett), ugyanakkor pontosan erre figyelemmel az újabb fogyasztási cselekmény jelen eljárásban súlyosító körülményként értékelendő (56. BK vélemény III/6. pont)

[32] Az elsőfokú bíróság rögzítette ítélete [106] bekezdésében, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények megközelítőleg kiegyenlítik egymást. Azonban az indokolásból egyértelműen kiderül, hogy a törvényszék a vádlott által elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlyának olyan nyomatókat tulajdonított, amire figyelemmel a különös részi minimumnak megfelelő tartamú szabadságvesztés kiszabását tartotta indokoltnak. Ez az indokolási megoldás némiképp értelemzavaró, mivel a bűncselekmény konkrét tárgyi súlya is enyhítő vagy súlyosító körülmény a Btk. 80. § (1) bekezdése alapján, így a büntetéskiszabásra vonatkozó elsőbírói indokolást egészében elemezve a törvényszék azon álláspontja tűnik ki, hogy az enyhítő körülmények száma és nyomatéka meghaladta a súlyosító körülmények számát és nyomatékát.

[33] Ezzel az értékeléssel a másodfokú bíróság is egyetértett, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott személyében rejlő és az általa elkövetett bűncselekmény társadalomra veszélyessége a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés kiszabását indokolja.

[34] Az ítéltábla ebből következően nem értett egyet az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezésével. Az ügyészi fellebbezés indokolása ugyan azt rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság szerint is kiegyenlítik egymást az enyhítő és súlyosító körülmények, valójában nem ez volt az elsőbírói értékelés súlypontja. Ahogy azt a másodfokú bíróság már kifejtette, a törvényszék kizárólag azért rögzítette ezt a meglátását, mert a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyát – helytelenül – nem az enyhítő és súlyosító körülmények között értékelte. Ezen kívül az ügyész fellebbezésében szembe állított egymással bizonyos büntetéskiszabási körülményeket, és ebből vonta le azt a következtetést, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények kioltják egymást (büntetlen előélet – büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, kábítószer mennyisége – elszaporodottság, a vádlott betegsége – hosszabb elkövetési idő). Ez az értékelési módszer nem felel meg a bírói gyakorlatnak, mivel az kifejezetten tiltja a büntetéskiszabási körülmények mechanikus értékelését, de az ügyész által képzett párok között párhuzam nem is állítható.

[35] Hivatkozott az ügyész arra is, hogy a vádlott beismerő vallomást nem tett, megbánó magatartást nem tanúsított, ami „az enyhítő körülmény hiányaként mindenképp kiemelés érdemel”. Ezzel szemben valamely enyhítő vagy súlyosító körülmény hiánya semmilyen hatással nem lehet a büntetéskiszabásra, a bíróság kizárólag azokat a tényeket értékelheti e körben, amelyek ítéleti bizonyossággal megállapíthatók.

[36] Azzal az ügyészi állásponttal sem értett egyet a másodfokú bíróság, amely szerint nincs olyan különös méltánylást érdemlő körülmény, amely a középértéktől ekkora eltérést indokolna. Az kétségtelen, hogy a vádlott személyi körülményei között nem tárható fel semmilyen különös méltánylást érdemlő körülmény. Azonban ez nem is feltétele a büntetési tételkeret alsó határának megfelelő szabadságvesztés büntetés kiszabásának, ezt a hiányt megfelelően tükrözi az, hogy az elsőfokú bíróság – helyesen – nem alkalmazta az enyhítő szakaszt, vagy az egyéb, ilyen esetekre irányadó jogintézményeket [pl. Btk. 35. § (2) bekezdés, 38. § (3) bekezdés].

[37] Összességében a másodfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama megfelelően igazodik a büntetéskiszabási tényezőkhez és a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmény kapcsán kialakított ítélkezési gyakorlathoz, annak kisebb mértékű megváltoztatására pedig nem volt törvényi lehetőség [Be. 605. § (2) bekezdés].

[38] Az elsőfokú bíróság a közügyektől eltiltásról, a végrehajtási fokozatról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, illetve az előzetes fogvatartás és bűnügyi felügyelet beszámításáról a törvénynek megfelelően rendelkezett. Kifogástalan a vagyonek Kobzásra, a bűnjelre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés is.

[39] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a rendelkező részben fel kellett tüntetni a vádlott érvényes személyazonosító okmányának adatait, és a bűnügyi felügyelet záró időpontját.

[40] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. január 19.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Ignácz György s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 14.B.59/2022/56. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.299/2023/9. számú végzése folytán 2024. január 19. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. január 19.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző